

MAN IN ROZE BADJAS

Wat zwemt daar? Een aalscholver, een fuut?

Het zijn de gedachten van een stadsmens die amper een eend van een meerkoet kan onderscheiden. Dit luidruchtige exemplaar heeft een bronskleurige voorkant.

Of hoe heet zoiets, borst, boeg, bef?

Op de vleugels een fijnmazig zwartwit mozaïekpatroon, op zijn kop een warrige kuif. Waar nodig een kammetje doorheen moet. En van die rode ogen die je vaak op slechte vakantiekiepjes ziet.

Het beest maakt een raspand geluid dat lijkt op een botte decoupeerzaag.

Alain van Dongen stapt stevig door, maar begint het nu echt koud te krijgen. Hij schat in dat hij een kwartier geleden naar de kant is gezwommen waar hij met veel moeite het steile talud beklom. In zijn woonwijk Delfshaven hebben ze recentelijk stalen ladders tegen kademuren geplaatst, omdat de laatste jaren bovengemiddeld veel studenten verdrinken. De stijging in deze noodlottige ongevallen wordt volgens een recent onderzoek van de Erasmus Universiteit veroorzaakt door de combinatie van ouderwets veel alcohol met moderne synthetische drugs met ingewikkelde afkortingen. Hier, in deze uithoek, ontbreken dit soort klimrekken. Hij had geprobeerd zich omhoog te trekken aan rietstengels en graspollen. Die met een knappend geluid afbraken. Langzaam gleed hij weer naar beneden met in zijn knuist een bosje geknakte paardenbloemen. Pas nadat hij met de punten van zijn laarzen enig houvast had geschopt in de vette klei kwam hij uiteindelijk boven. Hij had zijn kletsnatte poloshirt uitgedaan, uitgewrongen en weer aangetrokken in de hoop dat dit zijn lichaamswarmte zou vasthouden. Dat bleek niet het geval. Het is half mei maar Noordwest-Europa is al wekenlang in de greep van een hardnekkige koude luchtstroom uit Scandinavië. Het lijkt wel herfst. Hij herinnert zich een billboard langs de A28 met in grote rode digitale cijfers en letters “12 graden. Fijn weer voor een bezoek aan Meubel Van Der Meer!” De gevoelstemperatuur ligt wat Alain betreft nu veel lager.

Achter de horizon moet ergens Winschoten liggen, zijn bestemming. Hij loopt in oostelijke richting. Een paar meter lager zwemt de fuut of aalscholver figuurzgend met hem mee. Dieren kennen slechts een paar basale emoties, weet hij. Wijsheid opgedaan uit tv-programma's van die beroemde oude Engelse natuurfilmer. Dit irritante kabaal is een uiting van angst of bedoeld als waarschuwing. In zijn oren klinkt het als regelrecht leedvermaak.

Word ik nu uitgelachen door deze nichterige eend?

Hij bukt, pakt een steentje en gooit. Klapwiekend stijgt het beest op en verdwijnt laagvliegend over het water richting Winschoten.

Hij wel.

Na een paar honderd meter stopt Alain met het hoopvol achterom kijken of er misschien iemand komt aanrijden. Ook de aanblik van zijn praktisch splinternieuwe donkerblauwe Audi A4 1.8, waarvan de achterkant nog net schuin boven het water uitsteekt, kan hij niet meer verdragen. Hij staart langs de kaarsrechte tweebaansweg met daarnaast het kanaal dat ooit twee eeuwen geleden door een ingenieur met een krachtige potloodstreep langs een liniaal was gecreëerd. Waarschijnlijk een trekvaart om turf of aardappelen naar Groningen te transporteren.

Hij probeert het incident te reconstrueren. Ter hoogte van Assen is hij gaan tanken en heeft voor het afrekenen nog snel zijn nieuwe BlackBerry Bold in het dashboardkastje verstopt. Even voorbij Rolde, knagend op een taaie Snickers, hoort hij een gesmoorde ringtone. Het onhandig opentrekken van het deurtje, het laten vallen van de BlackBerry plus zijn ergernis over dit gestuntel zorgden ervoor dat hij, zoals dat zo mooi in kranten kan staan, "de macht over het stuur had verloren."

Zijn duik in het kanaal was eigenlijk licht teleurstellend. Geen mooie zweefvlucht zoals in Hollywoodfilms en politseries. Het gebeurde niet in slow motion, maar eerder in fast forward. De klap op het water voelde heftig, maar was blijkbaar niet krachtig genoeg om de airbags te activeren. De gordels hebben hun werk gedaan en hielden hem netjes in zijn stoel. De motor hikte een paar keer en sloeg af. Hij hoorde alleen geborrel en het gesnater van watervogels. De ringtone is sputterend uit het geluidsbeeld verdwenen.

Water en fijne elektronica, altijd een slechte combinatie.

Heel langzaam helde de Audi voorover als een onderzeeboot, die zich klaarmaakt voor een diepe duik. Toen hij jong was, zag hij op televisie een zwartwitfilmpje van Veilig Verkeer Nederland. Een kleine gezinswagen, een Daf of een Opel Kadett, werd in een zwembad geduwd met daarin de verslaggever en een instructeur. De benauwde verslaggever wilde meteen het portier opendoen maar dat lukte niet. ‘Dat komt door de druk,’ wist de instructeur met overdreven rustige stem te vertellen terwijl het water in de auto omhoogkwam. ‘Je moet wachten tot de wagen helemaal is volgelopen. Kijk, boven bij het dak ontstaat een luchtbel, daar moet je gebruik van maken.’

Zoek het lekker uit, ik ga echt niet wachten tot ik op de bodem ben.

Het portier ging redelijk makkelijk open. Hij voelde inderdaad enige weerstand, maar het lukte. Zijn wekelijkse powerlift-sessies kwamen nu goed van pas. Hij had zich aan de raamstijl omhoog gedrukt, tegen het wiebelende dak afgezet en was in drie krachtige schoolslagen naar de kant gezwommen. Zijn haar was praktisch droog gebleven. Terug op de kant schoot hem nog zo’n standaard krantenzinnetje te binnen: “De bestuurder kwam met de schrik vrij”.

In het verdwijnpunt van het meedogenloze perspectief van het Oost-Groningse landschap ziet hij iets naderen. Een vage grijze stip verandert in een rood blokje. Hij zwaait wild met beide armen. Het blokje wordt een rechthoek en uiteindelijk een oud model Volvo stationwagen. Net op het moment dat hij de contouren van de bestuurder, een vrouw met kort blond haar en fors formaat zonnebril kan onderscheiden, bedenkt hij dat het beeld van een heftig gebarende, behoorlijk gespierde man in...